

Sygn. akt II Ka 313/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Anna Łaszczych**

Sędziowie SO **Jarosław Bartkowiak (spr)**

SO **Marek Konrad**

Protokolant **Luiza Ustaszewska – Sęk**

w obecności Prokuratora **Adama Kolbusa**

przy udziale oskarżycieli posiłkowych: (...) S.A. z/s w W., Z. M., T. S., M. Z., B. W., J. W., H. L. i E. B.,

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013r.

sprawy przeciwko **T. W.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 286§1 k.k. i inne

z powodu apelacji obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkanie VI Wydział Zamiejscowy w Pułtusku z dnia 29 sierpnia 2013r. w sprawie VIK 72/13

orzeka:

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. K. kwotę 3099,60 (trzy tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć i sześćdziesiąt setnych) złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielom posiłkowym Z. M., T. S., M. Z., B. W., J. W. i H. L.,

III. zasądza od oskarżonej T. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego w kwocie 3819,60 (trzy tysiące osiemset dziewięćdziesiąt i sześćdziesiąt setnych) złotych w tym kwotę 700 (siedemset) złotych tytułem opłat za II instancję.

Sygn. akt II Ka 313/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Pułtusku oskarżył T. W. to, że:

1. w dniu 08.05.2008r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd Z. M. co do tego, iż będzie poręczycielem pożyczki, z zamiarem niespłacenia pożyczki gotówkowej w wysokości 5.400 zł, nr umowy (...) zawartej na nazwisko Z. M., doprowadziła Z.

M. i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę Z. M. i (...) Bank (...) S.A,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

2. w dniu 01.10.2008r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd Z. M. co do tego, iż będzie poręczycielem pożyczki, z zamiarem niespłacenia pożyczki gotówkowej w wysokości 20.000 zł, nr umowy- (...) zawartej na nazwisko Z. M., doprowadziła Z. M. i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem, po uprzednim złożeniu nierzetelnego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach pożyczkobiorcy w firmie Zakład (...) z/s Ł. 31 gm. P.", mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę Z. M. i (...) Bank(...)S.A,

to jest o czyn z art.286§1 k.k. i art.297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

3. w dniu 31.07.2009r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd Z. M. co do tego, iż będzie poręczycielem pożyczki, z zamiarem niespłacenia pożyczki gotówkowej w wysokości 20.000 zł, nr umowy- (...) zawartej na nazwisko Z. M., doprowadziła (...) i(...)Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem, po uprzednim złożeniu nierzetelnego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach pożyczkobiorcy w firmie (...), Ł. (...) gm. P.", mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę Z. M. i (...) Bank (...) S.A,

to jest o czyn z art.286§1 k.k. i art.297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

4. w dniu 13.01.2009r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko K. S. pożyczki gotówkowej w wysokości 7.894,74 zł, nr umowy- (...) za pomocą wprowadzenia w błąd K. S. co do zamiaru spłaty pożyczki, wysokości pożyczki, okresu na który została zawarta umowa, doprowadziła K. S. i (...) Bank (...)S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie 1 wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę K. S.i (...) Bank (...) SA,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

5. w dniu 24.11.2009r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział I, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko E. B. pożyczki gotówkowej w wysokości 7.368,42 zł, nr umowy- (...) za pomocą wprowadzenia w błąd E. B. co do zamiaru spłaty pożyczki, wysokości pożyczki, okresu na który została zawarta umowa, doprowadziła E. B. i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę E. B.i (...) Bank (...)S.A,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

6. w dniu 19.10.2009r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko M. Z. pożyczki gotówkowej w wysokości 7.900 zł, nr umowy- (...) za pomocą wprowadzenia w błąd M. Z. co do zamiaru spłaty pożyczki, wysokości pożyczki, okresu, na który została zawarta umowa, doprowadziła M. Z.i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę M. Z. i (...) Bank (...) S.A,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

7. w dniu 17.09.2008r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko B. W. pożyczki gotówkowej w wysokości 10.000 zł, nr umowy- (...) za pomocą wprowadzenia w błąd B. W. co do zamiaru spłaty pożyczki, wysokości pożyczki, okresu, na który została zawarta umowa, doprowadziła B. W. i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej

podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, po uprzednim złożeniu nierzetelnego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) w/s Ł. (...) gm. P.", mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę B. W. i (...)Bank (...) S.A,

to jest o czyn z art.286§1 k.k. i art.297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

8. w dniu 06.11.2008r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko B. W. pożyczki gotówkowej w wysokości 10.000 zł, nr umowy- (...) za pomocą wprowadzenia w błąd B. W. co do zamiaru spłaty pożyczki, wysokości pożyczki, okresu, na który została zawarta umowa, doprowadziła B. W. i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, po uprzednim złożeniu nierzetelnego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) w/s Ł. (...) gm. P.", mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę B. W. i (...) Bank (...) S.A,

to jest o czyn z art.286§1 k.k. i art.297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

9. dniu 20.11.2007r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko J. W. pożyczki gotówkowej w wysokości 6.000 zł, nr umowy- (...) - (...) - (...) za pomocą wprowadzenia w błąd J. W. co do zamiaru spłaty pożyczki doprowadziła J. W. i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę (...) Bank (...) S.A,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

10. w dniu 25.08.2009r. w Ł. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko J. W. pożyczki gotówkowej w wysokości 21.052,63 zł, nr umowy- (...) za pomocą wprowadzenia w błąd J. W. co do zamiaru spłaty pożyczki, wysokości pożyczki, okresu, na który została zawarta umowa, doprowadziła J. W. i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, po uprzednim złożeniu nierzetelnego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach pożyczkobiorcy w firmie (...), Ł. (...) gm. P.", mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę J. W. i (...) Bank (...) S.A,

to jest o czyn z art.286§1 k.k. i art.297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

11. w dniu 10.08.2009r. w O. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S. A., Oddział 1, przy ul. (...) ej 3, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko H. L. pożyczki gotówkowej w wysokości 10.000 zł, nr umowy- (...) za pomocą wprowadzenia w błąd H. L. co do zamiaru spłaty pożyczki, doprowadziła H. L. i (...)Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, po uprzednim złożeniu nierzetelnego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach pożyczkobiorcy w firmie prywatnej, mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę H. L. i (...) Bank (...)S.A,

to jest o czyn z art.286§1 k.k. i art.297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

12. w dniu 24.08.2009r. w O. gm. P. oraz w P. w (...) Bank (...) S.A., Oddział 1, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania na nazwisko H. L. pożyczki gotówkowej w wysokości 21.052,63 zł, nr umowy- (...) za pomocą wprowadzenia w błąd H. L. co do zamiaru spłaty pożyczki, doprowadziła H. L. i (...) Bank (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia wym. mieniem i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, po uprzednim złożeniu nierzetelnego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach pożyczkobiorcy w firmie (...), Ł. (...) gm. P.", mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i na tej podstawie wyłudziła wym. pożyczkę, działając na szkodę H. L.i (...) Bank (...) S.A,

to jest o czyn z art.286§1 k.k. i art.297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie VI Zamiejscowy Wydział Karny wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 roku w sprawie VI K 72/13 oskarżoną T. W.:

I. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej w pkt 1, 4, 5, 6 i 9 aktu oskarżenia czynów i za to na podstawie art. 286§1 k.k. skazał ją i wymierzył jej kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej grzywny w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 20,00 zł (dwadzieścia złotych),

II. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej w pkt. 2, 3, 7, 8, 10, 11 i 12 aktu oskarżenia czynów i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał ją, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej grzywny w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 20,00 zł (dwadzieścia złotych);

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 zł (dwadzieścia złotych),

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby,

VI. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał ją w okresie próby pod dozór kuratora.

VII. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. kwoty 86.570,61 zł (osiemdziesiąt sześć tysięcy pięćset siedemdziesiąt złotych sześćdziesiąt jeden groszy) w terminie 2 (dwóch) lat od dnia uprawomocnienia się wyroku,

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej T. W. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: B. W. kwoty 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych); J. W. kwoty 8.358,35 zł (osiem tysięcy trzysta pięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści pięć groszy); H. L. kwoty 8.513,78 zł (osiem tysięcy pięćset trzynaście złotych siedemdziesiąt osiem groszy); T. S. kwoty 1.220,00 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia złotych),

IX. na podstawie art. 50 k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego odpisu na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w P. na okres 2 (dwóch) miesięcy.

Ponadto Sąd orzekł o kosztach postępowania i zasądził wynagrodzenie dla pełnomocnika z urzędu oskarżycieli posiłkowych.

Powyższy wyrok w całości apelacją na korzyść oskarżonej T. W. zaskarżył jej obrońca, który w apelacji pisemnej zarzucił orzeczeniu:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów, sprzecznej z:

a) doświadczeniem życiowym, np. bezkrytyczne danie wiary zeznaniom wszystkich osób występujących w sprawie w charakterze pokrzywdzonych, że rzekomo podpisywali ważne z punktu widzenia ich majątku dokumenty bankowe, nie czytając ich i nie interesując się ich treścią,

b) zasadami logiki formalnej, np. stosowanie tłumaczenia *ignotum per ignotum* (np. „Sąd uznał za wiarygodne zeznania Z. M. bowiem są złożone w sposób szczerzy”),

c) treścią ujawnionych dowodów, np. pomimo, że dokumenty podpisane przez B. W. nie noszą śladów ich późniejszego wypełniania, uzupełniania lub przerabiania, przyjęcie iż dokumenty te zostały podpisane przez wymienioną *in blanco* i dopiero później wypełnione albo z faktu, że J. W. osobiście pokwitowała odbiór pieniędzy z banku, wywodzenie, iż wymieniona nie była banku po ich odbiór, z faktu że K. S. i E. B. podpisały osobiście odbiór pieniędzy, wywodzenie, iż pieniądze pobrała oskarżona,

2. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie zeznań wszystkich świadków pracowników banku, a także faktyczne nieuwzględnienie opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, w części, w której biegły ten stwierdził, że osoby występujące w charakterze pokrzywdzonych podpisały się pod wnioskami kredytowymi i umowami o pożyczki, jak również pod niektórymi pokwitowaniami odbioru pieniędzy,

3. art. 49 § 1 k.p.k. w zw. z art. 58 § 1 k.c. poprzez uznanie za pokrzywdzonych sprawców, tj. osoby, które swoim działaniem wprowadziły bank (...) w błąd, że rzekomo to one będą spłacać kredyt i doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia przez ten bank swoim mieniem, a także dokonanie przez Sąd w wyroku swoistego podziału łupów poprzez przyznanie sprawcom od oskarżonej kwot uzyskanych w wyniku działań niezgodnych z prawem oraz mających na celu obejście przepisów prawa bankowego,

4. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie na jakiej podstawie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej i zeznaniom świadka D. W., że wymieniony świadek sprzedał nieruchomości i oskarżona z pieniędzy z tej sprzedaży zamierzała spłacić swoje długi, jak również niewyjaśnienie, w jakim zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom B. W., w jakim to przeważającym zakresie Sąd dał wiarę oskarżycielom posiłkowym, a w jakim mniejszym (?) zakresie wiarę ich nie obdarzył,

5. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie, podstawy prawnej wyroku w szczególności, dlaczego Sąd przyjął, że w zakresie czynów z pkt 1,4,5,6 i 9 oskarżona wprowadziła w błąd (...) Bank (...) S. A., a zatem w jaki sposób przyjęto popełnienie przez oskarżoną czynu na szkodę tego banku,

6. art. 168 zd. 2 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń na podstawie okoliczności znanych sądowi z urzędu, tj. o nieopłaceniu pozwu J. W. bez zwrócenia na te okoliczności uwagi stronom i uniemożliwienie w ten sposób dowodzenia okoliczności przeciwnych,

7. art. 415 § 5 k.p.k. poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz J. W., pomimo, że to samo roszczenie było przedmiotem postępowania cywilnego w sprawie V Nc 849/13 Sądu Rejonowego w Wyszkowie - V Zamiejscowy Wydział Cywilny z/s w Pułtusku,

II. błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności w zakresie przyjęcia:

1. istnienia powziętego z góry zamiaru niespłacenia pożyczek przez oskarżoną,

2. błędu po stronie osób faktycznie biorących pożyczki w banku co do znaczenia dokonywanych przez nich czynności, wysokości pożyczanych kwot, czy okresu spłaty,

3. doprowadzenia pokrzywdzonego banku do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem przez oskarżoną,

4. składania przez oskarżoną w banku nierzetelnych zaświadczeń o zatrudnieniu, gdy bezspornym jest, iż owe zaświadczenia wraz ze swoimi wnioskami o pożyczkę, składali ubiegający się o pożyczkę, podpisując się we wnioskach pod wysokością zarobków określoną w nierzetelnym zaświadczeniu;

III. rażąco niesprawiedliwość wyroku polegającą na jego wewnętrznej niesprawiedliwości, ukaraniu tylko jednej osoby, gdy pozostali sprawcy nie tylko pozostają bezkarni, lecz jeszcze w wyniku wyroku uzyskują - korzyść majątkową kosztem oskarżonej.

W konkluzji obrońca oskarżonej wniósł o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia czynów z pkt 1,4,5,6,9, natomiast odnośnie pozostałych czynów o zmianę ich kwalifikacji prawnej i zakwalifikowanie ich z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. oraz wymierzenie znacznie łagodniejszej kary niż zostało to orzeczone w zaskarżonym wyroku, a także uchylenie rozstrzygnięć o zobowiązaniu oskarżonej do naprawienia szkody (pkt VII i VIII wyroku), a ponadto zwolnienie oskarżonej kosztów sądowych za I i II instancję ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto w oparciu o art. 304 § 2 k.p.k. wniósł o wyłączenie stosownych materiałów i przekazanie ich Prokuraturze celem wszczęcia postępowania w przedmiocie wyłudzenia pożyczek od (...) S.A. przez Z. M., H. L., B. W., J. W., E. B., M. Z., a nadto posłużenia się nieprawdziwymi dokumentami w celu uzyskania pożyczek bankowych przez Z. M., B. W., J. W., H. L., oraz złożenia nieprawdziwych zeznań w niniejszej sprawie przez B. W. i ewentualnie inne osoby.

Ponadto na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 listopada 2013 r. obrońca oskarżonej podniósł zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej tj. niewłaściwej obsady Sądu z uwagi na fakt, że w sprawie orzekł Sędzia przeniesiony na inne stanowisko służbowe na mocy decyzji przez podsekretarza Stanu. Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zawieszenie postępowania w sprawie do czasu wydania przez Sąd Najwyższy uchwały w pełnym składzie dotyczącej powyższej kwestii.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej i argumenty przytoczone na ich poparcie nie były trafne i to w stopniu pozwalającym na uznanie wniesionego środka odwoławczego za oczywiście bezzasadny.

W pierwszej kolejności należało rozważyć zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a mianowicie nienależycie obsadzonego Sądu, ponieważ podzielenie jego zasadności spowodowałoby najdalej idące konsekwencje procesowe.

Istotnie sędzia orzekający w przedmiotowej sprawie został przeniesiony do orzekania w Sądzie Rejonowym w Wyszkowie VI Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Pułtusku ze zlikwidowanego Sądu Rejonowego w Pułtusku na mocy decyzji Ministra Sprawiedliwości, która w istocie została podpisana w jego zastępstwie przez podsekretarza stanu. Okoliczność ta jest znana Sądowi Odwoławczemu z urzędu. Ponadto jest to okoliczność powszechnie znana, gdyż Minister Sprawiedliwości nie podpisał osobiście żadnej z decyzji o przeniesieniu sędziów ze zlikwidowanych z dniem 1 stycznia 2013r. Sądów Rejonowych. Jednakże w ocenie składu orzekającego w przedmiotowej sprawie zarzut ten jest niezasadny. Otóż w kwestii możliwości zastępstwa Ministra Sprawiedliwości w wykonywaniu jego kompetencji wypowiedział się pełny skład Sądu Najwyższego - uchwałą z dnia 14 listopada 2007 roku (BSA I-4110-5/07). Ponadto niniejszą kwestię wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 października 2013 roku (sygn. akt II KK 280/13), stwierdzając, że dla interpretacji uprawnienia Ministra Sprawiedliwości wynikającego z art. 75 § 3 prawa o ustroju Sądów Powszechnych nie mają zastosowania przepisy art. 37 ust. 1 i ust 5 ustawy o Radzie Ministrów. Kompetencja Ministra Sprawiedliwości do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe w wypadku zniesienia sądu wynika wprost z art. 75 § 3 w związku z art. 75§ 2 pkt 1 prawa ustroju sądów powszechnych. W chwili obecnej przepis ten korzysta z domniemania zgodności z konstytucją RP, przy czym istotne znaczenie ma okoliczność, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 27 marca 2013 roku (K 27/13, OTK – A 2013, nr 3 poz. 29), uznał, że art. 20 prawa o ustroju sądów powszechnych za zgodny z Konstytucją. Na tym tle uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013r. w sprawie IIICZP 46/13, w której uzasadnieniu przedstawiono odmienne zapatrywanie, należy uznać za odosobniony pogląd pozostający w kolizji z utrwalonym orzecznictwem, które Sąd Okręgowy w tym składzie podziela. W związku z tym brak jest podstaw do przyjęcia zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439§ 1 pkt. 2 k.p.k.

Za chybiony należy uznać podnoszony w apelacji zarzut obrazy przepisów postępowania karnego art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, gromadząc, w zgodzie z przepisami postępowania, kompletny i pełny materiał dowodowy, niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji – Sąd I instancji dokonał wszechstronnej, rzetelnej, prawidłowej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, uwzględniając zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej oraz w żadnym wypadku nie wykraczając poza granice oceny swobodnej. Powyższa ocena dowodów uwzględnia zarówno zasady logicznego rozumowania, jak również życiowe doświadczenie. Zdaniem obrońcy - błędem Sądu było uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonych w zakresie tego, że podpisywali ważne dokumenty bankowe nie czytając ich i nie interesując się ich treścią. Wbrew tym zarzutom Sąd Rejonowy, oceniając zeznania pokrzywdzonych, nie naruszył zasad doświadczenia życiowego. Należy bowiem mieć na uwadze wszelkie okoliczności towarzyszące tym zdarzeniom, a mianowicie fakt, że pokrzywdzeni darzyli oskarżoną pełnym zaufaniem, mając również na uwadze jej doświadczenie zawodowe w pracy w banku, pozycję społeczną i zawodową, łączące ich relacje osobiste. W takim kontekście wiarygodnym jest, że pokrzywdzeni podpisywali je bez zapoznania się z nimi. Warto w tym miejscu wskazać, że pokrzywdzeni przekazywali oskarżonej dowody osobiste, co jednoznacznie potwierdza, że w pełni ufali oskarżonej. Nie można znaleźć również uchybień Sądu w zakresie oceny dowodów i przyjęciu na ich podstawie, że K. S. oraz E. B. podpisały się na potwierdzeniu odbioru gotówki, jednakże pieniądze z kasy pobrała T. W.. W tym miejscu wskazać należy, iż żaden dowód – w tym zarówno wyjaśnienia oskarżonej jak i zeznania świadka – nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych dowodów. Jak bowiem stwierdził Sąd Najwyższy – „wiarygodność dowodu z zeznań świadka powinna być między innymi oceniana zarówno w kontekście całokształtu relacjonowanych przezeń okoliczności jak i na tle innych dowodów” (wyrok z dnia 7 sierpnia 1978 roku – OSNKW 1978/Nr 11 poz. 133). Przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów ta zasada została przez Sąd Rejonowy zastosowana. Sąd orzekający dostrzegł podobieństwa i spójność w relacjach opisywanych przez pokrzywdzonych oraz zgodność z pozostałym materiałem dowodowym, co wpłynęło na przyznanie im przymiotu wiarygodności.

Za niezasadny należy również uznać zarzut dokonania przez Sąd I instancji oceny zeznań Z. M. w sposób sprzeczny z zasadami logiki formalnej. Wskazać należy, że ocena wiarygodności złożonych zeznań odbywa się zgodnie z art. 7 k.p.k. i dotyczy stwierdzenia czy dany dowód i w jakim zakresie może stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Natomiast Sąd, wskazując na szczerość złożonych przez Z. M. zeznań, dokonał jedynie oceny sposobu złożenia zeznań. Nie ulega wątpliwości, że Sąd po bezpośrednim zetknięciu się z przesłuchanym mógł odnieść takie wrażenie. Niewątpliwie sposób złożenia zeznań może wpływać na późniejszą ich ocenę, jednakże nie ma decydującego znaczenia. Tak też było w realiach niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy wskazał bowiem, że wiarygodność zeznań świadka Z. M. ocenił, biorąc po uwagę inne cechy. Zgodzić się należy z Sądem I instancji, iż zeznania Z. M. są wewnętrznie spójne, a nade wszystko konsekwentne w toku całego postępowania, przy czym korespondują również z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania.

Również zarzut naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. należy uznać za nieuzasadniony. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 r., IV KK 82/13, LEX nr 1350322).

Wskazać należy, iż nie zostały pominięte żadne istotne części materiału dowodowego, które stały się podstawą wyrokowania. Wbrew zarzutom obrońcy, Sąd rozważył zeznania świadków pracowników banku, jednakże słusznie uznał, że nie wnosiły one żadnych istotnych okoliczności do sprawy i w konsekwencji nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych. Pracownicy banku nie pamiętali okoliczności zawieranych umów kredytowych. Przedstawili jedynie procedurę zawierania umów. W świetle ich zeznań Sąd Rejonowy słusznie przyznał walor wiarygodności osobom pokrzywdzonym, którzy wskazywali, że oskarżona dokonywała za nich czynności związanych z zawarciem przedmiotowych umów. Pamiętać należy, że norma wynikająca z art. 410 k.p.k., w pierwszym rzędzie określa obowiązek rozważenia wszystkich zebranych materiałów. Jest natomiast oczywiste, że w sytuacji kolizyjnej konieczne

jest dokonanie wyboru i oparcie rozstrzygnięcia na dowodach uznanych za wiarygodne oraz odrzucenie innych, które nie znalazły potwierdzenia w procesie weryfikacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.04.2010 r. sygn. akt III KK 371/09). To, że ostatecznie, po prawidłowo dokonanej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, sąd oparł się jako na wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonych nie oznacza, iż nie oparł się „na całym materiale dowodowym” jak to wymagane jest przepisem art. 410 k.p.k. Wbrew zarzutom skarżącego Sąd Rejonowy uwzględnił opinię biegłego z zakresu badania pisma ręcznego w całości. Wnioski z niej płynące stanowiły podstawę ustaleń faktycznych również w zakresie stwierdzającym, jakie osoby podpisały się pod wnioskami kredytowymi i umowami o pożyczki. Wskazać należy, że wyniki przeprowadzonych badań pisma ręcznego (k.606-623) obniżają wiarygodność zeznań pracowników banku twierdzących, że osoby pokrzywdzone musiały składać podpisy w ich obecności. Otóż podpisy znajdujące się na umowie nr (...), którą miał w dniu 31 lipca 2009r. zawrzeć Z. M. i które miały zostać złożone w obecności pracownika banku - nie zostały przez niego skreślone, co więcej ponad wszelką wątpliwość na potwierdzeniu dla banku wypłaty z dnia 5 sierpnia 2009r. w miejscu podpis podejmującego gotówkę podpisała się T. W., kreśląc podpis (...). Zastanawiające jest zdaniem Sądu, jak pracownik banku wypłacający środki, „pomylił” mężczyznę z kobietą. Okoliczności te dobitnie wskazują, że możliwe było złożenie podpisu niezgodnie z procedurami przewidzianymi przez bank. W świetle tego uznać należy za wiarygodne twierdzenia pokrzywdzonych, że podpisywali „czyste druki”, czy nawet wypełnione już umowy, będąc przekonanymi, że są one „czystymi drukami”. O skali nieprawidłowości w (...) Banku (...) S.A. niech świadczy fakt, że oskarżona dokonała odbioru gotówki, kreśląc nie swój podpis nie tylko w odniesieniu do Z. M., ale również w przypadku B. R., J. R., J. W. i H. L..

Ponadto za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. W motywach zaskarżonego wyroku Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, czyniąc tym samym zadość wymogom określonym w przepisie art. 424 § 1 k.p.k. Przedstawiony tok rozumowania jest precyzyjny, oparty na całości przeprowadzonych na rozprawie dowodów. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy przedstawił powody, którymi się kierował, uznając wyjaśnienia oskarżonej w zakresie zamiaru spłaty zadłużenia za niewiarygodne i nielogiczne. Sąd wyjaśnił szczegółowo, jakie argumenty przeważały przy ocenie wyjaśnień oskarżonej. Powoływanie się przez oskarżoną na fakt sprzedaży działki przez syna i zamiar spłaty pożyczek był jedną z linii przyjętej obrony. Nie odniesienie się szczegółowo przez Sąd I instancji do powyższej kwestii nie stanowiło uchybienia, gdyż powyższa okoliczność nie miała istotnego znaczenia w sprawie. Sąd miał bowiem na względzie zeznanie pokrzywdzonych, którzy zgodnie twierdzili, że oskarżona potrzebowała pieniędzy, by pomóc synowi znajdującemu się w trudnej sytuacji finansowej. W tych okolicznościach podnoszona przez oskarżoną okoliczność, jawi się jako nielogiczna. Warto wskazać, że Sąd uzasadnił obdarzenie wiarą dowodów przeciwnych – zeznań osób pokrzywdzonych. Kwestia uzasadnienia zakresu obdarzenia wiarygodnością zeznań B. W. wynika wprost z dokonanych ustaleń przez Sąd, które zostały potwierdzone w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd odwoławczy nie znalazł też aprobaty do uznania zasadności naruszenia art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wyjaśnił podstawę prawną wyroku, przedstawiając argumentację przemawiającą za przyjęciem zastosowanej kwalifikacji prawnej przypisanego czynu. Szczegółowo też zostało uzasadnione wyczerpanie przez oskarżoną ustawowych znamion przypisanego przestępstwa, w tym w szczególności postaci zamiaru. Również kwestia wprowadzenia w błąd (...) Bank (...) S.A. przez oskarżoną znajduje swoje omówienie w uzasadnieniu wyroku.

Nietrafny okazał się również zarzut naruszenia art. 49 § 1 k.p.k. w zw. z art. 58 § 1 k.c. Przepis art. 49 § 1 k.p.k. zawiera definicję osoby pokrzywdzonej w procesie karnym. Jest nią osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. W niniejszej sprawie nie ma podstaw do odmowy przyznania osobom, w których imieniu oskarżona zawarła umowy kredytowe, statusu pokrzywdzonych. Niewątpliwie osoby te poniosły rzeczywisty uszczerbek w swoim majątku. Argumentacja obrońcy oskarżonej zmierzająca do przerzucenia odpowiedzialności za niekorzystne rozporządzenie mieniem banku na oskarżycieli posiłkowych jest w ocenie Sądu Okręgowego niezasadna. Za błędne należy uznać przypisywanie osobom pokrzywdzonym przymiotu sprawców, skoro to oni zostali wprowadzeni w błąd. Żadna okoliczność sprawy nie wskazuje jakoby mieli oni działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej na szkodę banku. Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu dokonania przez Sąd Rejonowy jak to wskazuje skarżący – swoistego podziału łupów poprzez przyznanie sprawcom od oskarżonej kwot

uzyskanych w wyniku działań niezgodnych z prawem oraz mających na celu obejście przepisów prawa. Wbrew twierdzeniom skarżącego w realiach niniejszej sprawy doszło skutecznie do zawarcia umów kredytowych i funkcjonują one w obrocie gospodarczym. Nie miał bowiem zastosowania art. 58 § 1 k.c. i nie nastąpił skutek niweczający ważność złożonych oświadczeń woli stron umów kredytowych. Oskarżona miała więc obowiązek naprawienia poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych szkód.

Za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 168 zd. 2 k.p.k. Zgodnie z jego treścią fakty znane z urzędu nie wymagają dowodu, należy jednak zwrócić na nie uwagę stron. Zwrócenie stronom uwagi na to, że sąd przyjmuje dane fakty za ustalone bez udowodnienia, musi mieć charakter, aby mogło to dawać stronom możliwość kwestionowania tych danych i żądania przeprowadzenia dowodu (wyrok Sądu Najwyższego z 12.09.1997 r., V KKN 347/96, OSprok i Pr. 1998, Nr 3, s. 9). Rzeczywiście z okoliczności sprawy nie wynika, aby Sąd zwrócił uwagę w toku rozprawy na okoliczność posiadania wiedzy o nieopłaconym pozwie cywilnym J. W.. Jednakże warto wskazać, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że złożony przez J. W. w dniu 26 czerwca 2013 r. pozew nie został opłacony i sprawa nie toczy się (wniosek o naprawienie szkody k. 684). W aktach sprawy znajdował się również odpis powyższego pozwu i informacja z Sądu. Fakt złożenia przez pokrzywdzoną pozwu, który na chwilę orzekania nie wywierał żadnych skutków prawnych, był znany stronom postępowania, które - warto podkreślić - były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Mieli oni możliwość kwestionowania powyższych okoliczności i złożenia w tym zakresie stosownych wniosków dowodowych.

Nieskuteczny okazał się również zarzut naruszenia art. 415 § 5 k.p.k. W świetle tego przepisu obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo też o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Przepis ten jednoznacznie wyklucza dopuszczalność rozstrzygnięcia w różnych postępowaniach o tej samej szkodzie. Jeżeli zatem roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania lub też prawomocnie orzeczono, to nie jest możliwe ponowne orzekanie o obowiązku naprawienia szkody. W realiach niniejszej sprawy sytuacja taka nie miała miejsca. Złożony przez pokrzywdzoną w Sądzie Rejonowym w Wyszkowie V Zamiejscowym Wydziale Cywilnym z siedzibą w Pułtusku pozew nie stanowił ujemnej przesłanki procesowej co do rozpoznania wniosku o naprawienie szkody. Złożony pozew ze względów formalnych na chwilę wyrokowania nie wywoływał skutków procesowych. Zdaniem Sądu odwoławczego zaistniała sytuacja nie stanowiła przeszkody w orzekaniu o roszczeniach cywilnych w postępowaniu karnym. W szczególności nie została spełniona przesłanka w postaci *res iudicatae*, o której mowa w art. 415 § 5 k.p.k. Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własną przyjętą przez Sąd Rejonowy argumentację, uznając za zbędne powtarzanie jej w uzasadnieniu.

Przechodząc do omówienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (*error facti*) przypomnieć wypada, że ma on miejsce wówczas, gdy sąd wyciągnie nieprawidłowe wnioski z prawidłowo ustalonych faktów, zlekceważy pewne dowody, obdarzy wiarą dowody nieprzekonywujące, bezpodstawnie pominie twierdzenia dowodowe mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, oprze się na faktach w istocie nieudowodnionych. Przypomnieć należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się tylko do samej odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a stawiając ten zarzut należy wykazać, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji. W świetle powyższego za chybiony należało uznać podnoszony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał polegać - jak wynika z treści uzasadnienia apelacji - na błędnym przyjęciu istnienia powziętego z góry zamiaru niespłacenia pożyczek przez oskarżoną. Przy ustaleniu zamiaru sprawcy oszustwa nieprzyznającego się do winy, należy wszak brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do realności wypełnienia podjętych przez niego zobowiązań, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności. Tylko w oparciu o kompleksową ocenę

okoliczności towarzyszących zaciągnięciu zobowiązania i wagi przyczyn jego niewypełnienia, można wysnuć logiczne wnioski, czy mamy do czynienia z oszustwem, czy też niekarałym niedotrzymywaniem warunków umowy (tak też SN w wyroku z dn. 19.04.2005, WA 8/05, OSNwSK 2005/1/794). Warto wskazać, że jednym ze sposobów popełnienia przestępstwa oszustwa jest wprowadzenie w błąd, co polega na tym, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Wynikiem działań sprawcy jest zatem doprowadzenie pokrzywdzonego do tego, że wyobraża on sobie rzeczywisty stan rzeczy takim, jakim przedstawia mu go sprawca, podczas gdy obiektywna rzeczywistość jest całkowicie lub w istotnym stopniu inna. Działania sprawcy zmierzające do wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd nie muszą przybierać form jakiegoś szczególnego podstępu, mogą to być działania polegające tylko na wywołaniu pewnych pozorów, przy których sprawca, często całkowicie zasadnie, przewiduje, że na ich podstawie pokrzywdzony sam dokona błędnej oceny.

W świetle powyższego zdaniem Sądu Okręgowego zachowanie oskarżonej T. W. wyczerpało znamiona przestępstwa oszustwa. Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że oskarżona w chwili zaciągania pożyczek działała z zamiarem kierunkowym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Świadczą o tym ustalenia Sądu orzekającego oparte na zgromadzonym materiale dowodowym. Wynika z nich, że oskarżona dążyła do uzyskania kwot kredytów, których suma przewyższała jej możliwości finansowe. W istocie zatem oskarżona nie zamierzała w ogóle uregulować należności, albowiem nie posiadała dochodu pozwalającego na zrealizowanie spłat. Dlatego zapewniając osoby pokrzywdzone, że uregulowała poszczególne należności w banku, oszukiwała ich. Powoływana przez oskarżoną okoliczność, która miała uzasadniać jej twierdzenie, że miała zamiar spłacić wierzytelności przy użyciu pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży działki syna - jest niewiarygodna, a wręcz naiwna, zważywszy, że oskarżona, zaciągając zobowiązania, wskazywała, że potrzebuje pieniędzy w związku ze złą kondycją finansową firmy syna. W związku z tym musiała mieć świadomość, że jej syn ma zobowiązania finansowe, których spłata wiązać się będzie ze spieniężeniem rzeczonych działki. Znamienne, że wartość zobowiązań zaciągniętych przez oskarżoną przekroczyła wartość działki, z której środki uzyskane ze sprzedaży według niej miały stanowić zabezpieczenie tych zobowiązań. Wiarygodność twierdzeń oskarżonej obniża również to, że tym swoistym „zabezpieczeniem” miało być mienie, które nie stanowiło jej własności i z którego spieniężenie nie należało do jej decyzji.

W ocenie Sądu II instancji za okoliczność świadczącą, że oskarżona miała zamiar spłacać zaciągnięte kredyty (pożyczki) nie można uznać faktu, że początkowo faktycznie uiszczala raty. W ocenie Sądu Okręgowego to działanie miało na celu uspokojenie pokrzywdzonych oraz możliwość uzyskania ich zgody na zawarcie dalszych umów kredytowych.

Istotną okolicznością przemawiającą za poprawnością dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń przemawia również późniejsze zachowanie się oskarżonej względem pokrzywdzonych. Sąd słusznie uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonych, które jednoznacznie odtworzyły sposób działania oskarżonej. Pokrzywdzeni zeznali, że byli zapewniani przez oskarżoną, że pożyczki zostaną spłacone w całości w krótkich terminach, następnie po spłaceniu przez oskarżoną kilku rat oskarżona zaprzestawała płacenia, twierdząc jednocześnie, że spłaca dalej raty. Odmienne informacje starała się tłumaczyć w różny sposób, w końcowym etapie unikała kontaktu z pokrzywdzonymi.

W przekonaniu sądu wystawienie przez oskarżoną nieprawdziwych zaświadczeń o zatrudnieniu oraz przekładanie ich wraz z wnioskami kredytowymi również stanowi argument uzasadniający zamiar oskarżonej. Sąd nie znalazł podstaw do uznania za słuszne twierdzeń obrońcy oskarżonej, że odpowiedzialność za złożenie nierzetelnych zaświadczeń ponoszą pokrzywdzeni.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się też błędu w ustaleniach w zakresie dokonywanych przez osoby pokrzywdzone czynności. Mając na względzie materiał zgromadzony w sprawie, Sąd prawidłowo ustalił, że osoby pokrzywdzone podpisywały dokumenty, nie czytając ich. W ocenie Sądu II instancji nawet fakt, że osoba pokrzywdzona miała możliwość sprawdzenia rzeczywistego stanu rzeczy poprzez przeczytanie druków umowy, ale wykazała niestaranność w działaniu, nie wpływa na ocenę prawną działania sprawcy. Jeżeli sprawca stosuje jedną z oszukańczych metod wymienionych w art. 286 § 1 k.k. to dla bytu przestępstwa oszustwa obojętne jest, czy pokrzywdzony mógł czy powinien był sprawdzić prawdziwość twierdzeń sprawcy, nie jest istotne, że pokrzywdzony mógł wykryć błąd przy dołożeniu

znikomej nawet staranność, nie ma też znaczenia bezkrytyczność i łatwowierność pokrzywdzonego (wyrok SA w Krakowie z 18.12.2012 r., II Ka 190/12, niepubl., wyrok SA w Krakowie z 20.10.2011 r., II AKa 145/11, OSA 2012, Nr 12).

O braku zamiaru oszustwa po stronie oskarżonej nie świadczy podnoszony w apelacji fakt podpisania przez oskarżoną oświadczeń, w których potwierdziła istnienie i wysokość zadłużenia względem pokrzywdzonych, jak również okoliczność braku zaskarżenia wydanych przez sąd cywilny nakazów zapłaty.

Argumenty apelacji podważające zasadność przyjęcia przez Sąd Rejonowy ustalenia, że działania oskarżonej doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku są błędne. Oskarżona niewątpliwie działała również na szkodę banku, wykorzystując przy tym pokrzywdzonych. Warto wskazać, że przy przestępstwie oszustwa przedmiotem rozporządzenia może być zarówno mienie rozporządzającego jak i innego podmiotu. Nie sposób uznać za zasadne twierdzenia skarżącego, że działała wspólnie i w porozumieniu z pokrzywdzonymi. To, że faktycznie stroną umów kredytowych byli pokrzywdzeni, nie świadczy, że można im przypisać sprawstwo w działaniu na szkodę banku. Warto wskazać, że oskarżona wprowadziła pokrzywdzonych w błąd co do charakteru, w jakim pokrzywdzeni wystąpią w zawieranych umowach, wysokości zaciągniętych zobowiązań, okresu ich spłaty oraz faktycznego realizowania. Tym samym działała w celu doprowadzenia (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Sąd Rejonowy słusznie przyznał (...) S.A. status pokrzywdzonego działaniem oskarżonej i orzekł obowiązek naprawienia szkody na jego rzecz. Wszakże dla banku istotne znaczenie ma to, kto zaciąga zobowiązanie i kto faktycznie ma dokonywać jego spłaty, jaka jest zdolność kredytowa tych podmiotów.

Reasumując - prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła do dokonania przez Sąd I instancji właściwej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej czynu.

Nadto Sąd Okręgowy nie podzielił zasadności zarzutu w zakresie niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonej kary. Warto wskazać, że ingerencja Sądu Odwoławczego w rozstrzygnięcie co do kary Sądu I instancji ograniczona jest do wypadku uznania, iż kara ta jest niewspółmierna i to w formie kwalifikowanej, bowiem niewspółmierność musi mieć charakter rażący. W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca. Wymierzona oskarżonej kara jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonej, jak też stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, należycie realizuje cele wychowawcze i zapobiegawcze, spełniając równocześnie wszystkie pozostałe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Sąd I instancji w pisemnych motywach do swojego wyroku przytoczył konkretne argumenty, jakie wziął pod uwagę przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść T. W.. Powoływane przez obrońcę okoliczności zmierzające do przerzucenia odpowiedzialności na pokrzywdzonych i tym samym umniejszenia stopnia zawinienia oskarżonej nie wystąpiły i nie miały wpływu na wymiar orzeczonej kary. Podkreślić należy, że kary jednostkowe zostały orzeczone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636 § 1 k.p.k.; zaś o opłacie na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Nadto o wynagrodzeniu dla pełnomocnika z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 14 ust 2 pkt 4 w zw. z art. § 14 ust 2 pkt 7 oraz § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami).